

«Izugarri gustatzen zait dirua desmitifikatzea»

Denbora da poligrafo bakarra.

| SUSTRAI COLINA |

Argazkiak: Dani Blanco

Ume batentzat mundua bezain borobila da baloia?

Gure aita futbolaria zen, bi osabak ere bai, amaren osaba Koldo Aguirre Athletic-eko jokalaria ohia da... Nik txikitatik arnastu dut futbola. Besterik ez zegoenez, horrekin hazi naiz, une batean estu, itota, sentitzeraino. Mundu profesionalera iritsita konparaketak ekidin ezinak dira eta erreferente gehiegi nituen etxean. Gainera, gure garaian, infantiletan jendeak utzi egiten zion ikasteari. 15 urterekin jendeak buruan zeukan bakarria Athleticen jokatzeko zen. Talde handien harrobietan galbahea urtero pasa eta ohikoena lehen taldera inoiz ez iristea izan arren, jendeak dena uzten zuen futbolaren izenean. Pentsa, horietako askok ez aurrera ez atzera geratzean gorriak eta bi pasa dituzte eta orain hasi dira ikasten. Nik ikasketekin jarraitzeko tentua izan nuen, baina orduan, bai jokalaria bai gurasoak itsututa zeuden, eta klubek ezer gutxi egiten zuten ikasketei eusteko. Orain, zorionez, Lezaman eta Zubietan bertan dauzkate irakasleak, eta gaztetxo bati txoro haizea sartu orduko, "txikito, jarraitu ikasten!" agintzen dio klubak.

Ez da samurra ikasten jarraitzea, harmailetan gurasoek burua galtzen duten bitartean, ordezkariak belarrira biharko Messi zarela xuxurlatzen dizunean.

Gurasoena frustrazio metaketa izugarria da. Zoratzeaz garrasika dabilzan guraso gehienek nahi dute euren umea eurak izan nahi eta izan ez zirena bihurtzea. Ez gaitezen engaina, askotan gurasoek nahi dute haurra futbolaria izatea, ez haurrak. Nola azaldu, bestela, eskola arteko partidetan dagoen lehiakortasun itsu hori? Ez da normala, ordezkariena

normala ez den bezala. Hala, sinesgaitza izan arren Eibarko jubenil batek ordezkaria dauka. Hirugarren mailan entrenatzen nuenen traje eta gorbatahun bat etortzen zen jokalariek hileroko 150 edo 200 euro kobratu behar zuten hitzartzera. Haluzinatu egiten nuen. Txikitatik nabil futbolearen baina futbolaren parafernalia osoa ulertzea asko kostatzen zait oraindik.

Lehiatu zara Lehen mailan, Bigarren mailan, Bigarren B-n... Alde handia dago fokupetik itzalpera?

Publiko zabalaren begietara, saltzen dena baik ez da existitzen. 2. B maila ez da bereziki erakargarria, gero eta arazo ekonomiko handiagoak daude, telebistak jendea zelaietatik urrunduko du... Gaur egun, Lehen mailan, edo asko jota 2. A mailan ez bazaude, ez daukazu oihartzunik, jendearentzat hutsaren hurrengo zara. Garai txarrak dira, telebistak mugitzen ditu hariak, eta elitetik kanpora hotz egiten du. Diru-sarrerak nahi badituzu Lehen edo Bigarren A mailan egon behar duzu. Horrek Espainiako Estatuan bizirauteko aukera 42 taldek baizik ez daukatela esan nahi du. Hortik behera ez jokalariek, ez entrena-tzaileek, ez klubak ezin dute futbolaz bizi.

NORTASUN AGIRIA

Gaizka Garitano, 1975eko uztailearen 9an Derion sortua. Athleticen harrobian hazia, jokalaria gisa 1993an debutatu zuen. Athleticen, Eibarren, Realean, Lleidan eta Ourensen jokaturik, Alavesen erretiratu zen 2009an. 2010ean, Eibar Bn hasi zen entrena-tzaile lanetan, eta lehen taldearen gidaritzara 2012an harturik, Eibar Lehen Mailara igotzea lortu du.





Sistema antolatuta dagoen bezala, Futbol Profesionalaren Ligatik kanpo egoteak futboletik at uzten zaitu kasik.

Horregatik bururatzen zaizkio jendeari futbola entzutean "dirua", "fama" edo "polemika", "gola" eta "baloia" baino lehenago?

Futbolaren inguruko gero eta programa gehiago daude baina gero eta gutxiago hitz egiten da futbolaz. Entrenatzaileok ere prentsaurrekoak eman eta eman gabiltza, futbolaz apenas mintzatu gabe. Prentsak dioenaz, arbitroaz, bataren eta bestearen adierazpenaz, arropa markez, polemikez, fitxaketez, azken aldiko indarkeriaz... Ingu-ruan gertatzen den guztia dugu aipagai, baina jokoaren esentzia inori ez zaiola ardu-

ra dirudi. Ingurukoak muinekoak baino oihartzun askoz handiagoa du. Ulertzen dut zirko handi batean gaudela eta negozio hau ezingo litzatekeela mantendu polemikarik, marketinik, inguruko barbarorik eta kamiseta-rik saldu gabe. Niri jokoa gustatzen zait, ordea, jokoaren gaixo bat naiz. Futbol partida bat xake partida bat bezalakoa da niretzat. Baina alferrik da, kazetari asko jokoiari buruz hasiko balira ipurdi-bistan geratuko lirateke, entrenatzaileok ere askoz gehiago busti beharko genuke, zer dakigun eta zer ez erakutsiz, eta denon erosotasunaren ize-nean, inork ez du jokoz hitz egiten.

Hitz egin dezagun entrenatzaile on bat izateko behar denaz.

Entrenatzaile on bat izateko jokoaren eza-gupen handia behar duzu, baina batez ere, taldea kudeatzen jakin, lider bat izan. Egungo puntako entrenatzaile guztiak dira lider-rak, gidariak, euren ideiak transmititzen eta komunikatzen dakitenak, beraien konbentzimenduz jokalaria konbentzitzen dutenak, bakoitzari zukua ateratzen diotenak, pertso-nen arteko harremanen gakoak kontrola-tzen dituztenak... Niretzat entrenatzailea kudeatzailea da, coach-a. Badakigu taktikan, teknikan, entrenamenduen prestaketan edo partiden planteamenduan ezin dugula huts egin, baina taldearen oreka orokorra kudea-tzeak ematen digu buruko minik handiena. Ni naizen bezalakoa izanda jokalarientzat eredugarria izaten saiatzen naiz, esaten dudanarekin baino egiten dudanarekin pre-dikatzen. Ez naiz diskurso handien zalea, nahiago dut nire akats eta aziertoeekin bide bat markatu eta bide horrekin koherentea izan. Koherentzia eta lana dira nire goibu-ruak. Askotan huts egiten dut, baina beti markatutako bidearen barruan eta lana eginda. Entrenatzaile batek ez badu entren-amendua ongi prestatu edo jokalariei era-kutsi beharreko bideoa aurrez ikusi, alferrik eskatuko die lana eta zorroztasuna, ez dauka sinesgarritasunik. Zure bidea ekin-tzekin markatzen baduzu, ordea, jendeak jarraituko zaitu.

Errazago jarraituko zaitu identitate baten ara-bera eraikitako talde homogeen batek?

Egungo futboleko gero eta zailagoa da oina-rrizko balore sorta bati eustea, talde homoge-neoa osatzea. Guretzat ideala litzateke talde euskalduna, edo gutxienez euskal herritarrez osatutako taldea, eraikitzea. Lehen Mailan gaude, ordea, eta euskal jokolari onenak Athletic eta Realera doaz. Horrek Espainiako eta atzerriko merkatura jotzera behartzen gaitu, eta ondorioz, gero eta zailagoa da Eibarko

herriarekin, kulturarekin eta izaerarekin lotura duen taldea egitea. Horregatik pasatzen ditugu orduak eta orduak hemen herri bat, kultura bat, hizkuntza bat, izaera bat eta gauzak egiteko modu bat daudela azaltzen. Eibar ez da talde arrunt bat. Jokalariak jakin behar dute talde hau zer zen orain 40 urte, zer zen orain 5 urte, eta nola portatu behar duten gurea bezalako klub batean. Fitxatu aurretik, horregatik erreparatzen diogu hainbeste jokalariaen zelatik kanpoko izaerari. Langilea eta umila ez denak nekez luzituko du gurean.

Transmititutakoa barnerratzeko denbora behar da, futboleant existitzen ez den denbora.

Egia da azken emaitzaren arabera baloratzen zaituztela, futboleant ez dagoela etorkizunik, egun batetik bestera pasatzen zarela gailurretik zulora... baina ni txikitatik nago gurpil horretan sartuta eta ez naiz ohartzen. Badut presioa, baina ez dut sentitzen. Ohitu naiz urgertzia horretan bizitzera. Horregatik diot presioa norberak sartzen diola norbere buruari. Txikieria batek ito zaitzake, eta egoera gaizto batean hazi egingo zara. Hala, hotzean begiratuta, guk ez daukagu presiorik. Goseak hiltzen ari diren umeek, etxebizitza galtzeko zorian daudenek, kale gorrian geratu direnek... Horiek daukate benetako presioa. Guk zer presio daukagu? Kaleratzen bagaituzte pena galanta, urguiluan zauria, baina ez gara gosez hilko. Horregatik, ez dugu ahaztu behar gurea zirko bat dela eta benetan presiopean dagoenaren aurrera agertzen garela eguneroko. Askotan zeharo arduratuta agertzen gara, larritasunaren mugan, loa galduta, baina dena daukagu.

Denborarik ezak amnesia omen dakar. Ohartzen gara Eibarren balentriaz?

Gu ez gara konturatu. Ez dugu astirik izan hondartzan etzan eta gure zilborrei harro esateko "begira zer lortu dugun!". 2. Bn ez genuen aurrekontu handiena eta mailaz igo ginen. 2. An, aurrekontu txikienarekin irabazi genuen liga. Izugarri gustatzen zait dirua desmitifikatzea, diruari iskin egitea, erakustea badirela beste balore batzuk, ez duela beti diruak irabazten. Igotzeak bezainbateko poza ematen dit aurrekontu txikienarekin igo izanak. Ez daukagu entrenatzeko zelairik baina lehen mailan gaude. Hori ez da ahanzten.

"Eta orain, zer?" galdetuko luke konformagaitzak.

Helburua betetzen duzun unea beti da kritikoa, helburu berriak zehaztean beti duzulako zure mugekin topo egiteko arriskua. Azken urteetan egin duguna eginda ere, jendeak

EUSKAL OROIGARRIA
MAKILA
 eskaintza berezia

Opari berezietarako
Pertsonalizatuak
Prezio aukera desberdinak
Iñaki Alberdik eginak

Eskaerak:
 Zirkuitu Ibilbidea, 2 - Industrialdea, 15
 20160 Lasarte-Oria (Gipuzkoa)
 © 943 371 545 - denda@argia.eus
www.argia.eus/denda/makilak



Oreka

“Badira entrenatzaileak dauzkan jokalarietara egokitu behar duela diotenak, baina nire ustez, entrenatzaile onak bere ideiak transmititu eta praktikan jarri behar ditu. Ez da alferrik entrenatzailea. Hori hala, oso zaila da jokalaria guztiak entrenatzailearekin gustura egotea. Batzuek ez dute batere jokatzeko, besteek ez nahi beste... Are gehiago, jokatzeko duena pozik badago entrenatzaileak arazo bat dauka, jokalaria ez duelako entrenatzailea estutzen. Horregatik, gauza bat da pozik ez egotea eta beste bat gaizki esaka ibili eta giroa ozpintzen saiatzea. Lehenbizikoa ezinbestekoa da, bigarrena onartezina”.

gehiago nahi du. Baina orain Lehen Mailan gaude, denboraldia uste baino hobeto hasita, eta une gaitzak gero eta gertuago daude. Futbolearen mendian bezala gertatzen da, behin tontorra igota ogitartekoa jaten geratzen zara, baina gaua eta hotza heltzean ez dago behera egin beste erremediorik. Gu gailurrean ogitartekoaz gozatzen ari gara. Horregatik, plazer hori luzatzeko borrokatu eta gaua eta hotza datozenerako prest egon behar dugu.

Gaua eta hotza datozenean, entrenatzaileak bakar-bakarrik geratzeko arriskua izaten du.

Jokalariek entrenatzailea bota dezakete eta prentsak ere bai. Ez da kasualitatea entrenatzaile asko prentsa-aretotik bizi badira. Futbolaz asko dakien lagun batek beti esaten dit, entrenatzaileak kazetarien aurrean bere burua ondo saltzen eta aldaketak egiten asmatzen badu, salbatuta dagoela. Nik, ordea, ez daukat hori kudeatzeko estrategiarik. Saiatzen naiz buruari mila buelta ez ematen eta naturaltasunari zein zintzotasunari hitza uzten. Esaterako, ardura bat sentitzen dut nire ideia, herria eta hizkuntzarekiko. Nirea ez da Eibar-ko langile bat izan eta partidak irabaztea bakarrik, nire baitan daramatzadanak aldarrikatu nahi ditut, aurrerapausoak ematen lagundu. Horrek prezio bat duela? Nahiago dut prezio hori ordaindu eta lasai lo egin. Etengabe erakusleihan gaudenok ere gure hondar-alea jarri behar dugu.

Erakunde publikoek futbol taldeei dirua eman edo zorrak barkatu behar dizkiete erakusleihan segi dezaten?

Ez zait normala iruditzen desagertzearen dagoen klub batek laguntzak jasotzea eta etxea ezin ordainduz dabilenari ez barka-

tzea. Baina hori da gaur egun gertatzen dena, eta horrelakoetan, lotsatu egiten zara zirkoaren parte izateaz. Egia da jendeak ez duela bere taldea desagertzea nahi, baina zeini eman behar zaizkio laguntzak? Kudeaketa txar baten erruz lepotik gora zorpetuta dagoen klubari? Dirua lapurtu duen agintariari? Orain arte, gauzak ongi egiteak ez zuela balio zirudien. Gu zorrik gabe lehia-tzen ginen zorpetuen aurka, baina fitxatzerako orduan zorpetuek guk baino diru gehiago eskaintzen zuten. Hori tranpa da. Zorionez, urak bere onera datoz, sistema guztia agerian geratzeak garbi utzi du futbol talde bat etxeko ekonomia bezala kudeatu behar dela, daukazuna baino gehiago gastatu gabe, zure ahala arabera biziz. Horrek ordaintzen duenari egiten dio mesede, eta datozen urteak Eibarrentzat hobeak izango direlakoan nago.

Futbolarekin loturiko azkenaldiko indarkeria kasuek ere agerian utzi dute sistema.

Egia da klubek euren etxeko lanak egin behar dituztela, baina soluzioa arazoa bezain sinplea da. Jendeak ume-umetatik zelaira joatean, gurasoak, burua galduta borrokatzearen desiraren dauden zalez inguratuz, etikoki dudakoak diren abestiak oihukatzen ikusi baditu, zer espero dugu? Ingalaterran ez da halakorik gertatzen. Hori aldatzea gure esku dagoen heziketa kontua da. Belaunaldi batek besteari txiki-txikitatik esaten badio jendea errespetatu behar dela, berehala eta berez desagertuko da indarkeria futboletik. Futbola jendartearen isla da, eta jendarteak argi badu futbolaren indarkeriak ez daukala lekurik, egungo jarrerak desagerraraztea urte gutxitako kontua izango da. ■

